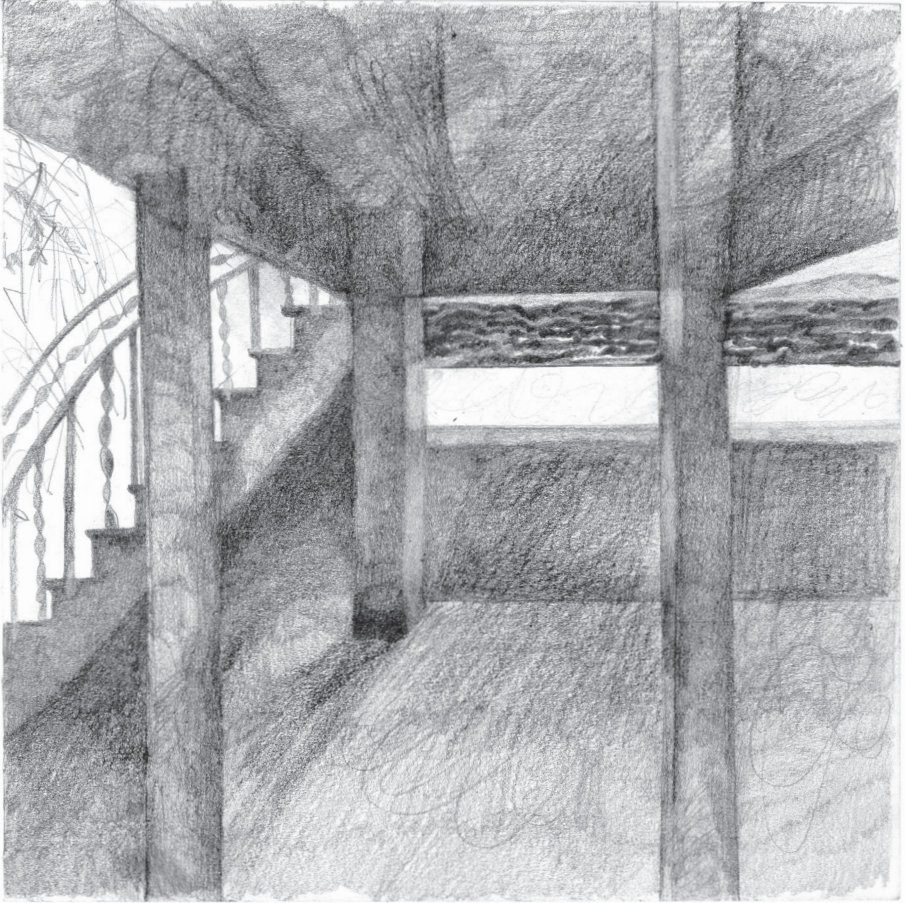

Δασκαλόπετρα

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ορφέας Απέργης: Δασκαλόπετρα

Έργο εξωφύλλου και σχέδια: Μάρια Μπαχά, «Από τα σημειωματάρια της Χίου».

Φωτογραφία έργου εξωφύλλου: Ορέστης Σταθόπουλος

ISBN: 978-960-504-340-7

© 2022 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Ορφέας Απέργης

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

ΟΡΦΕΑΣ ΑΠΕΡΓΗΣ

Δασκαλόπετρα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2022

Έχω ένα μικρό χέρι απλωμένο στη ρίζα του βουνού.

Γι' αυτόν που δεν αγάπησε ποτέ του καλοκαίρι

Το καλοκαίρι είναι πάντα ένα μπαλκόνι απρόσκοπτο.

Τα υποστυλώματά του είναι μπράτσα χυτεμένα από πόθο.

Τα κάγκελά του έχουνε σκουριάσει και χάσκουνε.

Τα τσιμέντα του είναι πυρωμένα

και τα διατρέχουνε στρατιές μυρμήγκια πεινασμένα.

Οι καρέκλες του είναι όλες από μπλε ατόφιο,

από τη στόφα τ' ουρανού και τις πτυχές της θάλασσας.

Το τραπέζι του είναι από ξύλο χιλιοπελεκημένο,

και τρίζει άφοβα.

Τα απλωμένα ρούχα του δεν είναι ποτέ βρεμένα,

γι' αυτό πετάνε μες στον αέρα

σα μορφές.

Τα έντομά του ζουζουνάνε κωφεύοντας.

Τα κυπαρίσσια του, οι καλαμιώνες του, οι πορτοκαλιές του,

οι ελιές,

όλα του μιλάνε και του γνέφουνε.

Οι μάντρες του οι κάτασπρες τού φέγγουνε να βλέπει.

Η θεά του είναι θεά,

θεά ανελέητη και το τυφλώνει

ώς μέσα στη νύχτα.

Το σκοτάδι τού μαθαίνει να σκέφτεται.

Οι γάτες του ποτέ δεν ακούγονται

αλλά είναι ευέλικτες σαν τη σκέψη

που του μαθαίνει το σκοτάδι.

Ο αστερισμός του κάνει σχέδια,
και τα άστρα του, τα άστρα του
είναι μικρά ασημένια κάλαντα
ώς μες στην καρδιά του χειμώνα,
χειμώνας κι έρχεται για μια στιγμή
θριαμβεύοντας όσο που φεύγοντας

έρχεται πάντα το καλοκαίρι
ένα μπαλκόνι απρόσκοπτο,
και βλέπει.

Η ζωή μ' έσβηνε μέσα της
όπως η θάλασσα τ' αυλάκια των ψαράδων.

Δεν μπορούσα να τρέξω απ' τον ήλιο στο φεγγάρι,
παρά σα δοξαριά τα χώριζα
ψάχνοντας το βοριά.

Στα σωθικά της θάλασσας
ράθυμος ο ρυθμός μου.

Κύμα το κύμα σώπαινα
κύμα το κύμα μίλαγα.

Καιρός του πολύ
και του λίγου
ανάκατα.

Δίνονταν τα σύννεφα του άνεμου
κι αυτός τα σπαταλούσε.

Αντί για στεριά η σκιά
κι αντί για το βράχο η θάλασσα.